

[Inger Gautier Schmit.]

anderledes praktisk Gavnighed for Landet end det nyoprettede Statskontor. Jeg vil tillige gerne vide, om man har noget Tal over, hvor mange der fra Statens Udvandringskontor er blevet hjulpet til Stillinger i Udlandet.

Socialreformen har været et af de Omraader, som i overvejende Grad under Finanslovdebatten har været drøftet, og mange skarpe og kritiske Bemærkninger er faldet over for denne. Kritikken synes dog mere at samle sig om Administrationen af Loven end om selve Lovens Paragraffer. Ved Reformens Vedtagelse udtalte Ministeren, at Loven var udarbejdet saaledes, at enhver yderligere Fortolkning var udelukket, idet Paragrafferne var affattet saa klart og udførligt, at enhver Kommunalmand vidste, hvad han havde at rette sig efter. Ikke desto mindre har Ministeren udsendt Cirkulærer i Dusinvis, og der er sikkert gennem nogle af disse sket saadanne Fortolkninger af Loven, som vi fra Venstres Side, der jo ogsaa har vort Medansvar for Socialreformen, ikke kan gaa med til.

Man skulde synes, det maatte være i Ministerens egen Interesse, at Loven blev praktiseret saaledes, at den fandt Velvilje hos Befolkningen, og saaledes, at de økonomiske Beregninger kunde slaa til. Men jeg tror, Ministeren skal være klar over, at efterhaanden som Lovens Praksis udvikler sig, kan Stemningen meget let vende sig til Uvilje i store Dele af Befolkningen, ogsaa uden for de Konservatives Rækker, helt ind i den højtærede Socialministers egne Rækker, medmindre Ministeren paa enkelte Omraader prøver at bremse op og sætte Tingene paa deres rette Plads.

Jeg tænker navnlig her paa den udvidede Fortolkning af Adgang til Understøttelse, som man praktiserer i Socialministeriet, sidst i Cirkulæret af 11. Oktober, der har været omtalt her i Salen, idet det Gang paa Gang hænder, at de lokale Myndigheder, Kommunalbestyrelse og Amtmand, som kender de lokale Forhold, ikke finder Anledning til at give Understøttelse, medens man efter Klager til Socialministeriet herfra faar det Svar, at denne Understøttelse skal gives. Den Mistillid til de lokale Afgørelser kan komme Ministeren dyrt til at staa, idet den vækker Harmen og Uvilje over for Socialreformen helt ind i Socialdemokratiets Rækker, det kan jeg sige med Sandhed af Erfaring, som den er alt for god til at bære. Jeg tvivler slet ikke paa, at Ministeren mener at gavne disse Men-

nesker, som han kræver Understøttelse til; men han synes at være ganske blind for, at han herved let kommer til at nedbryde Ansvar og Trangen hos mange, navnlig unge Mænd og Kvinder, til at søge sig Arbejde i Stedet for at blive gaaende hjemme uden Beskæftigelse.

Vi kan dog ikke komme til dette, at de sociale Udvalg har Forpligtelse til at skaffe Mennesker netop det enkelte Arbejde, som de ønsker at udrette, og at Socialudvalgene, naar de ikke kan skaffe netop dette Arbejde, er forpligtet til at udbetale Understøttelsen. Skal vi virkelig igennem denne Fremgangsmaade ligefrem opelske Trangen til at lade sig understøtte? Det er en daarlig Tjeneste at gøre Landet og ogsaa de arbejdsløse, naar man administrerer Understøttelsen paa den Maade, at Folk spekulerer i at lade være med at arbejde, fordi det betaler sig bedst. De organiserede Arbejdere, som betaler deres store Præmie, kan simpelt hen heller ikke i det lange Løb være tjent med denne Udvikling, som i den øvrige Befolkning skaber Uvilje og ganske faar alle Rammerne for Understøttelsesberegninger til at briste. Jeg lægger ikke i første Linie Skylden paa dem, der falder for Fristelsen til at vælge Understøttelse, dette er menneskeligt, men jeg maa i første Linie lægge Ansvar paa dem, der er med til at ordne Samfundsforholdene paa denne Maade.

For at tage et ganske enkelt Forhold vil jeg spørge, om vi fortsat skal se store Skarer af Kvinder melde sig til Kontrol og Understøttelse, medens man i Hjemmene savner den tornødne Hjælp. Skal vi, fordi en Skare Kvinder paa et vist Tidspunkt har søgt Arbejde i Industrien, være forpligtet til ud i al Fremtid at underholde disse, saafremt denne Industri ikke kan give dem Beskæftigelse, medens Hjemmene sukker efter Hjælp? Er det dog ikke nødvendigt at søge den Stivhed i Organisationen, som her kommer til Udtryk, afløst af større Smidighed? Socialministeren har før givet Udtryk for sit Ønske om større Smidighed paa disse Omraader.

Ved et Møde for nylig i Pædagogisk Selskab i København udtalte Arbejdsdirektør Vater om dette Spørgsmaal, at man her i Landet mere end noget andet Sted havde truffet Foranstaltninger for at modvirke de demoraliserende Følger af Arbejdsløsheden. Men, siger han, desværre er der alt for faa, som ønsker sig Del i disse Goder, der gives dem ganske gratis. Der findes en vis Træghed hos de arbejdsløse, som faar dem til at holde sig tilbage fra Arbejde, der tilbydes uden for